

Ліки зцілюють тіло, а книга - душу

Біблія

№ 2 (53)
2019
(ЛЮТИЙ)

ТЕРАПЕВТ

Видається з 1 жовтня 2014 року

*Бюлетень Наукової бібліотеки
Харківського національного медичного університету*

СІМЕЙНА ІСТОРІЯ ПО-МЕДИЧНОМУ

Мій рід – моє коріння

С. 6-7

Зміст

Харків медичний

Іван Павлович Лазаревич

С. Кравченко, Л. Скрипченко.....С. 3

Фундатори

Батько сучасної стоматології (ортодонтії)

М. Заговора.....С. 4-5

Мій рід — моє коріння

Сімейна історія по-медичному

О. Любченко.....С. 6-7

Читання зі смаком

Жизнь, любая жизнь — это чудо

В. Серпухова.....С. 8-9

Натхнення

Особенности женской рыбалки. Зима

О. Пугачева.....С. 10

Натхнення

Никогда не говори никогда

А. Ляшенко.....С. 11

Фотопогляд

Черно-белый портрет уходящей зимы

Редакція.....С. 12

Хроніка подій

Бібліотечні уроки для першокурсників

Т. Бабак, В. Войтюк.....С. 13

Мультидисциплінарний підхід щодо питань догляду

за дітьми з особливими потребами

О. Красюкова.....С. 13

МІСЦЕ СТУДЕНТСЬКИХ АКТИВНОСТЕЙ — УНІВЕРСИТЕТСЬКА БІБЛІОТЕКА

Засідання секторів Студентської ради ХНМУ

MEDTECHNOLOGY

Новий студентський проект «IEng»

«Кебета»

Літературні вечорниці

Редакція.....С. 14-15

Анонси подій,

Вітання з днем народження

.....С. 16

Світлана Кравченко

Лариса Скрипченко

Іван Павлович Лазаревич

В Основ'янському районі Харківка паралельно Сімферопольському шосе розташована невеличка вулиця Лазаревича.

Іван Павлович Лазаревич (1829-1902) — видатний акушер-гінеколог XIX століття, народився в м. Могилів-Подільський Вінницької області у дворянській сім'ї. У 1853 р. закінчив медичний факультет Імператорського Київського університету, а потім працював помічником директора акушерської клініки у Києві, після того, як захистив докторську дисертацію, був обраний в 1863 р. ординарним професором, завідувачим кафедрою акушерства, жіночих та дитячих хвороб медичного факультету Імператорського харківського університету [1]. Кафедру очолював до 1885 р. Професор Лазаревич докладав великих зусиль, щоб при викладанні акушерства та гінекології застосовувалися наукові методи, що сприяло б удосконаленню практичного акушерства. З метою поліпшення навчального процесу професор добився вивчення акушерської дисципліни безпосередньо біля ліжка вагітної та хворої жінки. Завдяки діяльності Івана Лазаревича очолювана ним кафедра стала одним з провідних центрів наукової думки для лікарів-акушерів. Професор одним із перших довів рефлекторний зв'язок матки з центральною нервовою системою. В поле його наукової діяльності входило оживлення дітей, які народилися в асфіксії, питання еклампсії,

вивчення слабкої пологової діяльності, також запропонував бесіди з породіллями для зняття страху перед пологами тощо [2]. Крім того Іван Лазаревич відомий як винахідник цілого ряду інструментів та приладів, наочних посібників, які стали застосовуватися у практичному акушерстві. Найбільш вагомими відзнаками його новаторської діяльності є золота медаль на Московській політехнічній виставці у 1872 р. за експозицію колекції інструментів, а також у 1873 р. на Лондонській міжнародній виставці одержав золоту медаль за прями щипці Лазаревича та атлас акушерських і гінекологічних інструментів [2].

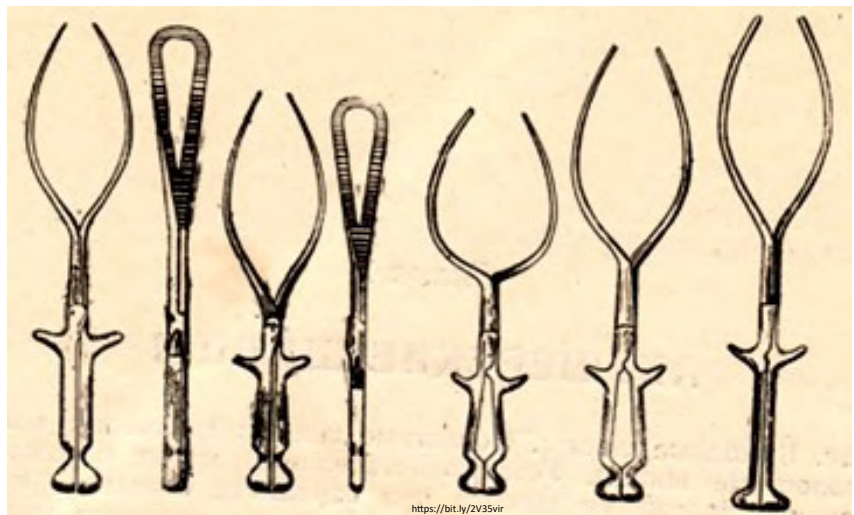
Вітчизняна школа акушерів-гінекологів прославилась завдяки невтомній і новаторській діяльності Івана Павлович Лазаревича, який вписав яскраву сторінку в історичному розвитку акушерства та гінекології.

Іван Павлович Лазаревич
(1829-1902)

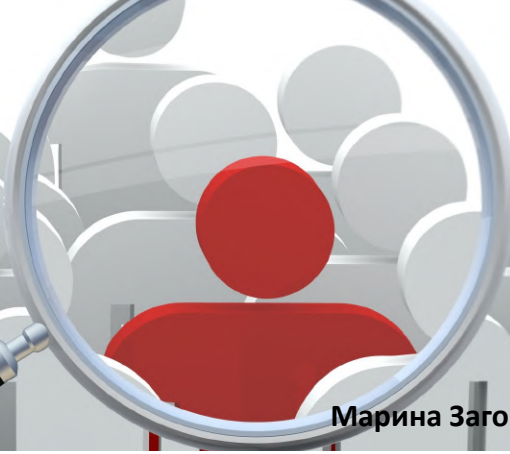
Використані джерела:

1. Петрова З. П. Лазаревич Іван Павлович // Видаючіся педагоги высшей школы г. Харькова: биогр. словарь / Харьк. гуманитар. ин-т «Нар. укр. акад.» ; авт. коллектив: В. И. Астахова (рук.) и др. — Харьков, 1998. — С. 358-359.
2. Перцева Ж. Н. Лазаревич Іван Павлович // Енциклопедія сучасної України / Національна академія наук України, Наукове товариство ім. Шевченка, Інститут енциклопедичних досліджень НАН України / ред. І. М. Дзюба [та ін.]. — Т. 16. — Київ, 2016 : Куз-Лев. — С. 400.

Моделі щипців І. П. Лазаревича.

Фундатори

Марина Заговора

Батько сучасної стоматології (ортодонтії)

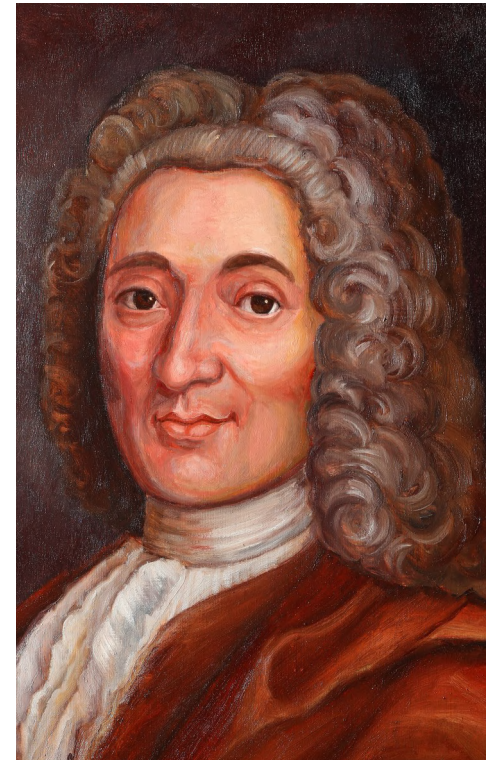
Кожен з нас хоча б один раз побував у стоматолога, але навряд чи замислювався про історію професії, яка сягає давніх віків, адже на черепках неандертальців з епохи раннього палеоліту були виявлені сліди карієсу. Захворювання зубів є найбільш поширеними хворобами людини. За статистичними даними від них потерпає майже все населення нашої планети.

До недавніх часів переважна кількість людей просто безповоротно втрачала зуби, так як лікування було одне — видалення, і тільки дуже заможні могли дозволити собі протезування зубів, та й то досить екзотичними способами.

З розвитком цивілізації, розвивалась і стоматологія. Саме у Єгипті з'явилася перша в історії зубна паста, приготовлена з суміші подрібненої ячної шкаралупи, пемзи та попелу спалених нутрощів биків. Єгиптяни першими навчилися ставити зубні пломби, виготовляти штучні зуби: їх робили виключно зі слонової кістки і закріплювали золотий дротом. Протези були показником добробуту людини, їх носили тільки заможні люди. Майстерними стоматологами були етруски, які неогранено виготовляли зубні протези шляхом вирізання із зубів тварин, що підходили для цього.

З часів епохи Античності до нас дійшло багато праць грецьких та римських медиків, присвячених лікуванню хворих зубів. Нову сторінку в історії стоматології відкрив давньоримський хірург Архіген. Він перший, хто з лікувальною ціллю просвердлив порожнину зуба трепаном. З настанням Середньовіччя вся ця техніка на кілька століть була забута. І так до середини XVIII століття: штучні зуби виготовлялися з кісток великої рогатої худоби, зубів коней, моржів, слонової кістки і прикріплювалися до сусідніх за допомогою золотого або срібного дроту. Використовувалися також людські зуби, куплені у бідних або видалені у померлих або вбитих на війні.

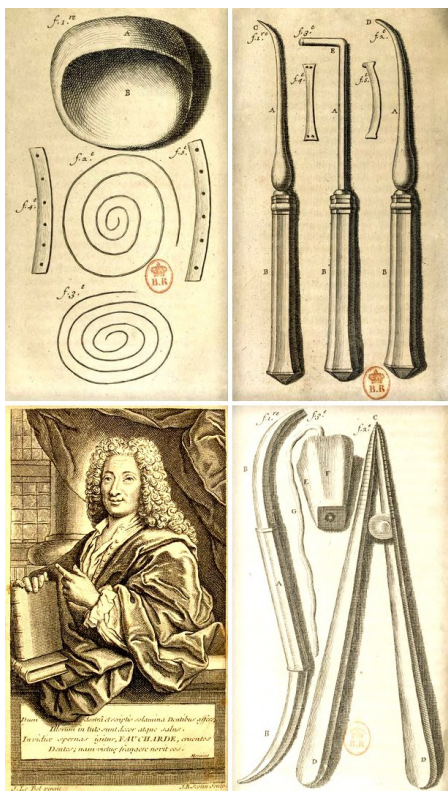
Засновником сучасної стоматології, як наукової дисципліни став французький хірург, лікар-дантист Людовіка XV — П'єр Фошар. Він

П'єр Фошар
(1678-1761)

був справжнім дослідником, робив протези для самих знаних людей свого часу і постійно удосконалював зубні конструкції.

П'єр Фошар в якості пломбувального матеріалу запропонував олово. Виробляв золоті коронки і фарфорове покриття для штучних зубів, першим застосував штифтові зуби і повні знімні протези, які зміцнювалися пружиною, що дозволяло встановлювати зубний протез гнучко, враховуючи індивідуальні особливості пацієнта, і придумав зміцнювати на одному або двох штифтах кілька сполучених зубів, що стало прототипом сучасних мостів.

Інструменти винайдені П'єром Фошаром

Сам він походив з неможливої багатодітної сім'ї. Стоматології навчався в Парижі у головного хірурга королівського флоту О. Потельєре. П'єр Фошар першим описав зуболікарські матеріали і способи їх застосування, систематизував наукові і практичні навички у стоматології у своїй фундаментальній праці «Le Chirurgien-dentiste ou traite des dents» («Дантист-хірург, або трактати про зуби»). Лікарем розглянуто більше 130 видів зубних захворювань, нові методи лікування, видалення та засоби створення вставних зубів, види стоматологічних операцій. Як дантиста, його вважають геніальним.

Також Фошару належить ідея змінити положення тіла хворого при видаленні зубів, адже раніше хворих клали на стіл або садили на підлогу, при цьому голову пацієнта затискали між колін лікаря. Лікар вважав, що це призводить до небажаної нервозності: не можна стискати голову пацієнта. Не менш важливим винаходом є обладнання кабінету приладами для необхідного освітлення в стоматологічній роботі.

При Фошарі у Франції було введено звання хірурга-дантиста, яке присвоювалося особам, які склали відповідний іспит. В учні він брав ювелірних майстрів, засаджував їх за медичні книги та анатомічні атласи, лише після здачі іспиту передавав секрети власної майстерності.

Використані джерела:

1. Історія стоматології, або як лікували зуби в давнину. – Режим доступу : <http://travel-in-time.org/uk/istoriya-vinahodiv/istoriya-stomatologiyi-abo-yak-likovali-zubi-v-davninu/>
2. П'єр Фошар. – Режим доступу : https://en.wikipedia.org/wiki/Pierre_Fauchard
3. П'єр Фошар проти карієсу. – Режим доступу : <https://medportal.ru/enc/stomatology/reading/46/>
4. П'єр Фошар. – Режим доступу: https://бмэ.org/index.php/ФОШАР_Пьер

Мал. Видалення зуба на ярмарковій площі (Середньовіччя)

Терапевтична стоматологія : у 4 т. підручник. Т. 1. Пропедевтика терапевтичної стоматології / М. Ф. Данилевський, А. В. Борисенко, Л. Ф. Сидельнікова та ін. ; за ред. А. В. Борисенка. – 3-є вид., випр. – Київ : ВСВ «Медицина», 2017. – 360 с. [С. 9].

Кладязь книжкової мудрості

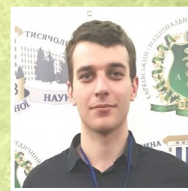
«... отношение медицинских работников к боли наших пациентов. Боль выступает в различных ролях и отношение к ней различное на разных этапах лечения больного: на этапе диагностики она чаще выступает в роли союзника, помогая установить правильный диагноз; в период выполнения операций, различных болезненных манипуляций, – в роли противника; а в послеоперационном периоде – в роли коварного врага...»

Басс-Бугакова Л.И. Честь профессии / Л.И. Басс-Бугакова. – Киев : Триумф, 2007. – 320 с. [С. 175-176].

Мій рід – моє коріння

Олексій Любченко

Сімейна історія по-медичному

Спілкування з яскравими особистостями надихає та зачаровує... Особливо, якщо людина майже все життя провела пліч-о-пліч з медициною, бо це сімейна справа! Сьогодні наші читачі можуть трохи більше дізнатись про представників такої сім'ї. Наша редакція поспілкувалась зі студентом 5-ого курсу стоматологічного факультету, людиною з активною життєвою позицією та волонтером бібліотеки Олексієм Любченком. Гадаю, що медику вже у третьому поколінні є що розповісти...

Добрий день, Олексію! Як Ваш настрій?

Доброго дня! Настрій прекрасний, особливо у світі того, що мені випала нагода захищати честь ХНМУ на студентській олімпіаді зі стоматології. Отже, думками я вже там, у Полтаві...

Розкажіть трохи про ранні роки свого дитинства. Напевно, воно було дуже цікавим..

Так, дійсно! За шкільних років я відвідував багато секцій — шахи, самбо, плавання. Не було ні хвилини вільного часу! Та я це згадую з посмішкою, мені дуже подобалося займатися тим, чим я займався, не дивлячись на те, що значних результатів я не досяг, проте багато чого випробував...

Коли у Вас вперше з'явилась думка стати лікарем?

Мрії бути лікарем в мене з тих часів, як я пам'ятаю себе. Адже, я ріс в родині, де майже всі були

лікарями-стоматологами. Всі ті історії та розмови, що я чув кожний вечір на кухні, надихали мене на заняття цією професією. І, згодом, я жодного разу не вагався, коли мене запитували, ким я хочу стати.

Я впевнена, що батьки і дідусь з бабусяю багато Вам розповідали про період свого навчання. Можете розповісти Вашу улюблену? Чим вона найбільше сподобалась?

Так, насправді, я дуже багато чув історій від дідуся з бабусяю, особливо від дідуся (мова йде про Валерія Ісаєвича Куцевляка — Ред.). Він дуже багато розповідав про їх життя, і там насправді, є про що розповідати. А найцікавіша, мабуть, про їх весілля... Вони тоді були ще навіть не студентами медичного університету, жили в Харкові, обидва далеко від своїх домівок, жили у квартирі, яку винаймали, і все ж таки вирішили побратися. Ще одним цікавим фактом тієї події було те, що гостей було 20 чоловік і всі вони були їх знайомими — зубними техника-

ми, адже рідним та близьким приїхати на їх весілля змоги тоді не було...

Чи вплинули всі ці розповіді на Ваше рішення стати лікарем? Можливо, Ви розглядали інші варіанти майбутньої професії...

Так, звичайно вплинули, але в більшій мірі, я все ж таки рівнявся на батька...

Валерій Ісаєвич та Валентина Федорівна Куцевляк, ваші бабуся і дідусь, за часів своєї молодості часто переїжджали, змінюючи місто за містом... Чи є улюблене містечко, до якого Ви хотіли би помандрувати?

Ви знаєте, в своїй більшості, ці переїзди були зв'язані з роботою, адже для них тоді це було чи не найважливішим. Тому це не були райдужні та легкі часи для сім'ї. Більш-менш спокійне життя почалося вже по приїзді в Харків, мабуть, тому він і став для них домівкою на подальше життя. До речі, серед усіх міст, де мені випало побувати, Харків також на першому місці. Куди б я не їхав, завжди хочеться повернутися.

Куцевляк Валерій Ісаєвич навчає студентів

Ваш дідусь заснував кафедру дитячої стоматології в ХНМУ, а потім багато років її очолював. Чи відчуваєте Ви деяку відповідальність за подальший розвиток галузі?

Звичайно, адже ми — нове покоління. Саме нам випаде вже незабаром перейняти всю цю відповідальність за здоров'я наших співвітчизників та розвиток медичної галузі Батьківщини.

Також Ваші батько Олександр Володимирович і дідусь є відомими науковцями в Україні та за кордоном. Ви ведете наукову діяльність?

На стільки, на скільки це можливо, навчаючись в університеті. Звичайно, успішне навчання на першому місці. Проте, я вже встиг стати співавтором декількох статей, однієї, навіть, іноземною мовою.

Сфера наукового інтересу Валерія Ісаевича не обмежується тільки теорією, він є автором більше ніж 40 патентів на винаходи. Ви маєте мету наслідувати його і в цьому питанні? Вже були ідеї?

Так, я вважаю, що дідусь насправді видатний вчений, і це дуже складний шлях, тому остаточно відповісти на це питання я зможу лише згодом. Зараз можу сказати тільки те, що я спробую. Так, звичайно деякі ідеї були, проте поки що вони не витримують критики від старшого покоління.)))

Представники Вашої сім'ї не тільки практикуючі лікарі-стоматологи, а ще й передають свої знання майбутнім молодим фахівцям. Чи виникало у Вас бажання також приєднатися до викладання в подальшому?

Річ у тому, що я виріс в сім'ї, де хоч і не всі її члени були медпрацівниками, проте всі були викладачами. Отже, я просто не бачу для себе іншого шляху, ніж поєднувати практичну діяльність із науковою та викладацькою.

Любченко Олександр Володимирович, практична діяльність

Пройшов сезон зимових свят — Новий рік, Різдво, День закоханих... Є особливі сімейні традиції?

Я не можу сказати, що святкування в моїй сім'ї чимось особливим відрізняється від інших сімей. Проте, зазначу, що свято є свято, і в нас дуже міцна традиція: рано вранці вітати з днем народження рідних. Ще на Новий рік ми збираємося всі разом та обмінюємося подарунками.

Чи маєте власне життєве кредо, яке підтримує у складних рішеннях?

Любченко Олексій Олександрович

Як на роботі, так і в сім'ї, дідусь завжди вчив керуватися одним правилом. Воно просте, проте змістовне. «Наші — найкращі!» Цю частину він завжди каже голосно, вона в нього наче як клич, а потім вже тихіше додає: «а щоб бути найкращим, треба працювати більше ніж решта», — і ось вже ця частина і є тим, що мотивую мене у хвилини прийняття складних рішень.

Що Ви побажаєте майбутнім студентам, які мають намір обрати медичний фах?

Студентам побажаю йти до своєї мети, не дивлячись на труднощі. Якщо людина не сходить зі шляху, вони лише зміцнюють характер.

Через декілька місяців випуск. Ким бачите себе через 10 років?

Планів багато, проте як кажуть мудрі люди: «Человек предполагает, а Господь располагает». Тому, можу впевнено сказати лише те, що буду працювати над собою, адже мені є за ким йти та я бачу висоти, які слід намагатися подолати.

Дякую, Олексію, за цікаву і змістовну розмову! Сподіваємось, що Ваші сімейні традиції зміцніють, а мрії здійсняться.

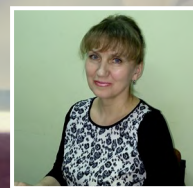

Любченко Олександр Володимирович на Міжнародній конференції з імплантології у Сеулі

Інтерв'ю брала Регіна Вороніна

Читання зі смаком

Валентина Серпухова

Жизнь, любая жизнь — это чудо

Иногда путь к счастью проходит через испытания, но преодолев их, человек больше ценит жизнь. Каждому из нас хоть раз в жизни случалось очутиться в экстремальной ситуации, испытать страх, отчаяние. В таком положении поведение человека, оценка им действительности резко меняются. Кому-то удается мобилизовать внутренние ресурсы и выйти победителем из сложившейся ситуации, а кто-то не выдерживает, ломается. Где предел возможностей человеческого организма?

Герой и автор книги «Чудо в Андах» Нандо Паррадо (в 1972 году — капитан уругвайской команды регбистов-юниоров) смог противостоять нечеловеческим условиям, в которых оказался с оставшимися в живых после крушения самолета сверстниками. Более двух месяцев продолжалась отчаянная борьба за жизнь. Не имея жизненного опыта, необходимых знаний, информации о местонахождении, практически без еды, теплой одежды и специального снаряжения, Нандо преодолел неприступную вершину — собственный страх. Его отчаянный переход через заснеженные Анды — тому пример.

Нандо Паррадо

Паррадо Н. Чудо в Андах / Нандо Паррадо

// От первого лица : коллекция романов. – Москва, 2009. – С. 7–102.

Отрывки из произведения:

... Я лежал на продуваемом насквозь полу, согреться было нечем, и каждую клеточку моего тела пронизывал холод.

Хуже холода была только боль — пульсирующая, нестерпимая боль в голове, будто в мой череп забрался дикий зверь и разрывал все когтями, пытаюсь выбраться наружу. Я дотронулся рукой до темени. В волосах оказались спекшиеся сгустки крови, а над правым ухом три рваные раны. Я нащупал острые края раздробленной кости и почувствовал что-то мягкое. Меня замутило: это мозг, мой мозг...

... В первую ночь после комы я почти не спал, и мне казалось, что утро не наступит никогда. Но

наконец в иллюминаторах забрезжил слабый свет, и все потихоньку заворочались. Когда я увидел остальных, у меня защемило сердце — у каждого брови, волосы, губы были покрыты инеем, и двигались они с трудом, как старики. Когда и я попробовал подняться, оказалось, что одежда у меня стоит колом — промерзла за ночь. Но я заставил себя встать. Боль в голове не утихала, но кровотечение прекратилось, и я выбрался наружу — взглянуть на тот странный мир, в котором мы оказались...

... всю жизнь я прожил в Монтевидео, полуторамиллионном городе — он был построен людьми и для людей. А в Андах, каза-

лось, никогда не ступала нога человека. Нас мучил холод, разреженный воздух раздирал легкие, яркое солнце слепило глаза, обжигало кожу. У нас было бы больше шансов выжить, окажись мы в открытом море или в Сахаре. Здесь мы были как моржи в пустыне или цветок на Луне. И меня посетила пугающая мысль: человек здесь — явление чуждое, и горы нас долго не потерпят. Мы играли в игру с незнакомым и беспощадным противником. Ставки были предельно высоки, а нам даже не были известны правила игры. Я понял: чтобы выжить, мне придется понять эти правила, но белое безмолвие вокруг не давало никаких подсказок...

... Мы шли по леднику к ближайшему склону. Нам казалось, мы представляем, какие опасности нас подстерегают. Но мы не знали, что высотомер «фэрчайлда» ошибался. Катастрофа произошла на высоте 4000 метров, а не 2400. Не знали мы и того, что гора, которую мы собирались покорить, была одной из самых высоких в Андах — почти 5600 метров. Взойти на нее было бы трудно даже опытным альпинистам. Да и они пошли бы на вершину только со специальным снаряжением — со страховочными тросами, ледорубами, крючьями. У них были бы влагонепроницаемые палатки, шипованные ботинки. Они бы пошли в поход на пике физической формы, выбрали бы самый удобный маршрут. Мы шли в обычной одежде, снаряжение у нас было сделано из подручных средств. Мы были истощены, и ни один из нас прежде не бывал в горах. Роберто и Тинтин до катастрофы никогда не видели снега. Если бы мы знали хоть что-то про горы, мы бы понимали, что обречены. Но нам помогло наше же невежество...

... Мы поднялись метров на семьсот и находились теперь на высоте около 3600 метров над уровнем моря. Голову мою железными тисками сковала боль, пальцы распухли, ноги перестали слушаться. Я задыхался так, будто пробежал марафон, но сколько бы я ни глотал воздух, легкие никак не наполнялись. Мне казалось, что я дышу сквозь плотную ткань.

Высотная болезнь начинается где-то на высоте три тысячи метров, сопровождается головной болью, усталостью, головокружением. На высоте четыре тысячи метров может начаться отек мозга и легких. Специалисты советуют не подниматься в день больше чем на 350 метров, чтобы организм успевал приспособиться, а мы за первое утро поднялись на

целых семьсот метров и упорно продолжали идти дальше, хотя наши тела требовали отдыха...

...Горы, как бы ни были они сильны, оказались не сильнее моей любви к отцу, они не смогли сокрушить мою способность любить. Сознание у меня прояснилось, и я понял одну простую вещь: смерть — это противник, но противник неживой. Как я это упустил? Почему никто никогда не обращал на это внимания? Любовь — наше единственное оружие. Только любовь может превратить простую жизнь в чудо, только любовь помогает понять, в чем смысл страха и страдания. На краткий миг страхи покинули меня, и я понял, что не позволю смерти командовать мной. Я пойду по этим богом забытым тропам навстречу моим близким с надеждой в сердце. Я буду идти, пока во мне будет теплиться жизнь...

... Гнев был так велик, что мне казалось, я никогда не прощу судьбе того, что она мне уготовила. Но уже перед рассветом я вдруг вспомнил тот самый голос, который слышал в горах: «У тебя есть будущее. Ты будешь жить...»

... Повторяя про себя эти слова, я понял, какую ошибку допускаю. Я думал, что трагедия изменила

мою судьбу, помешала моему счастью. Но испытания в Андах и были моей жизнью, и меня ожидало только то будущее, которое есть у меня теперь. И если я буду стараться забыть об этом, я никогда не начну жить настоящей жизнью.

До катастрофы я слишком многое воспринимал как должное, но горы научили меня тому, что жизнь, любая жизнь — это чудо. Я чудом получил шанс начать все заново, и мой долг был прожить жизнь как следует. И когда я обернулся к жизни, к своему будущему, все пошло по-другому...

Анды. Аргентина

Особенности женской рыбалки. Зима

Многие думают, что рыбалка не может нравиться женщинам, а увидев женщину с удочкой в руках, думают — пригрезилось. Позволю себе не согласиться!

До знакомства со своим мужем, я и рыбалка — понятия не совместимые, думала я! Однако, когда впервые съездила с ним на рыбалку, поняла, что другого отдыха мне не надо! Это и свежий воздух, и отдых в тишине, и улов, добытый собственными усилиями.

Зимняя рыбалка — это нечто особенное. Не буду загружать читателя рассказами о снастях и о всяких приспособлениях. А расскажу о том, что на каждой рыбалке случаются какие-нибудь приколы или казусы. Вот одна из таких историй.

Позвали нас друзья на зимний совместный выезд Харьковского рыболовного форума. Всю дорогу, пока ехали, ребята проводили со мной ликбез о тонкостях зимней рыбалки. Приехали на водохранилище, примерно час топали по льду до предполагаемого места ловли. Добрели, разбили лагерь — поставили шатер, столы, мангалы — все как полагается на совместном выезде. Выпили «чайку» за знакомство и разбрелись по водоему кто куда, искать свою глубину для ловли рыбки. Побрела и я с мужем, полчаса в обратную сторону, добрели до островка. Было пасмурно, но безветренно. Поэтому решили палатку не ставить, а сразу приступить к рыбалке. Набурили лунок, соблюдая технику безопасности,

подготовили удочки и насадки и... с головой окунулись в лов рыбки.

Потихоньку клевала всякая мелочь — плотва, окунек и густерка. Часа через два подошел подлещик, но стоял на нашем пятачке не долго, видно спугнула его рыба покрупнее. И тут такой рывок, что моя удочка чуть в лунку не нырнула. Благо у меня хорошая реакция, я поймала удочку почти над лункой и начала выуживать. Было странным то, что рыба не сопротивлялась, и я не могла понять, что за нахал или нахалка сидит на крючке. И вот лунке появляется морда щуки, она делает рывок и...

Щука, может от страха, а может умная была, но она так широко открыла пасть, что зацепилась зубами за нижний край лунки, да так зацепилась, что ни туда и ни сюда. И как не старались мы с мужем по очереди ее вытянуть из лунки, у нас ничего не получилось, равно как не получилось ее запихнуть обратно в воду. Пришлось звать на помощь бывалых рыбаков. Отозвался дедуля лет эдак 70+, пришел оценил ситуацию и, произнеся «я щас...», удалился. А бедная щука с крючком в пасти и застрявшими во льду зубами, уже даже брыкаться перестала — то ли устала, то ли в ожидании «приговора». Минут через 10 дедуля вернулся и достал из кармана флягу. Мы подумали, не рановато ли дед трофей обмывать собрался, ведь щука-то еще в лунке. Дальше состоялся такой диалог:

Дед моему мужу: «Приготовься...»

Муж: «К чему?»

Дед: «Ну ты щуку достать хочешь?»

Муж: «Конечно»

Дед: «Ну так лови...»

То, что произошло дальше, достойно Оскара. Дед открывает флягу и льет находящуюся в ней жидкость прямо щуке в пасть. Мне даже показалось, что у бедной щуки глаза на лоб полезли. Она клацнула пастью так, что металлический поводок с крючком разорвался, как тонюсенькая ниточка, а из лунки, как гейзер, посыпались мелкие льдинки. Хорошо, что в руке у мужа был багор и он успел только к щуке его поднести... Она челюстями зажала багор у себя в пасти, и мы спокойно вытащили ее из лунки. Все вздохнули с облегчением, я думаю и щука тоже. Освободили мы щуку от крючка, сфотографировались с бедолагой и решили ее отпустить, потому как она и так натерпелась страху на всю оставшуюся жизнь. На этом мы решили завершить нашу рыбалку и побрели к условному лагерю нашего Харьковского рыболовного форума.

Никогда не говори никогда

Наверное, многие из вас видели или знают о текстильных куколках. Зачастую, это не просто игрушка или предмет интерьера, а действительно уникальное произведение рукодельного искусства, которое передает определенное настроение и создает уют. Около года назад мою маму захватила идея попробовать самостоятельно сшить такую девочку. Я решила поинтересоваться как это было.

Мама рассказала: «Никогда не говори никогда» — сколько раз я убеждалась в правильности это-

го изречения. Еще год назад, я не могла подумать, что буду шить кукол, и это занятие станет моим любимым делом. Я давно на них смотрела, и мне казалось, что такую красоту практически невозможно сотворить своими руками. И как-то в один момент мне захотелось это сделать.

Интернет стал моим учителем и помощником, я пересмотрела много видео, мастер-классов и работ других мастеров. Первую куклу я сшила вручную и была очень счастлива, она мне казалась довольно хорошей (теперь

я это вспоминаю с улыбкой). После первой сразу же последовала вторая, а затем мне захотелось шить еще и еще, воплощая новые идеи и создавая новые образы. В первое время кукол я дарила друзьям, а затем стали поступать заказы, и мое хобби начало приносить мне небольшой дополнительный доход.

Теперь это занятие уже больше года занимает все мои мысли и время, оно приносит душевное равновесие, спокойствие и главное, дарит людям добро и радость».

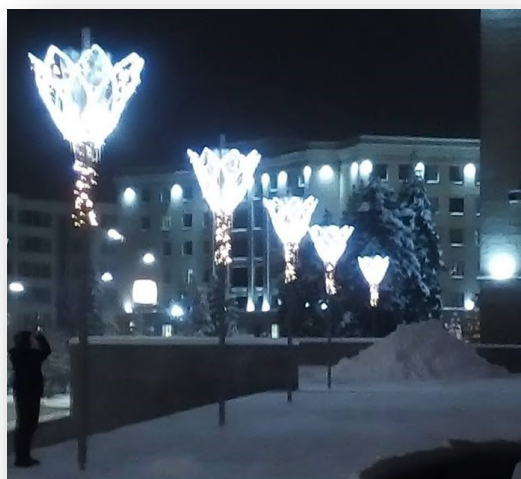

Черно-белый портрет уходящей зимы

Грустно, что приходится прощаться с зимней загадочной тишиной, с её праздниками и подарками...

Но как хорошо, что скоро наступит долгожданная весна!

«Городские цветы»
Оксана Русанова

«А снег идет»
Вероника Вискова

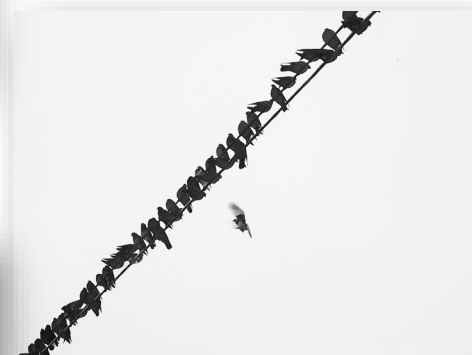
«Під сніжною ковдрою. Харків»
Ірина Киричок

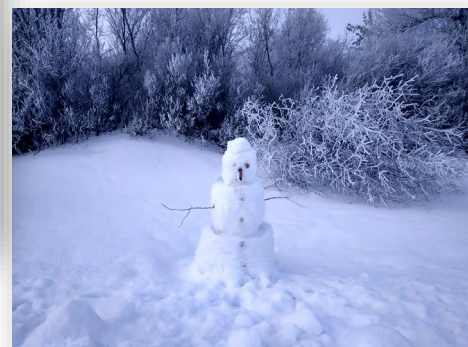
«Перевернутый мир»
Вероника Вискова

«Капли зимы»
Оксана Русанова

«Планерка»
Регина Воронина

«Зимний страж»
Оксана Борисова

Хроніка подій

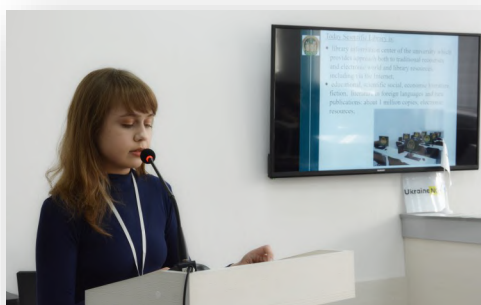
БІБЛІОТЕЧНІ УРОКИ ДЛЯ ПЕРШОКУРСНИКІВ

19 лютого розпочався новий цикл бібліотечних уроків для першокурсників англомовної форми навчання «Library Lessons». Цього року заняття організовані разом із кафедрою мовної підготовки іноземних студентів у рамках методичної роботи з підвищення інформаційної культури користувачів бібліотеки. Метою заходу є ознайомлення студентів з роботою Наукової бібліотеки її традиційними та електронними ресурсами, основними положеннями правил користування.

Співробітники відділу літератури іноземними мовами Тетяна Бабак, Віта Войтюк, Анна Ляшенко та Катерина Чеховська представили 4 доповіді: «Introduction to the Scientific Library», «Getting to know», «Electronic and on-line information resources of the

Scientific Library», «Rules of Library», а також підготували виставку новинок навчальної літератури світових видавництв «Educational and methodical literature for the 1-st year students». Заходи проводила заступник директора бібліотеки Оксана Олександрівна Красюкова. Співпраця бібліотеки з кафедрами університету допомагає іноземним студентам в освітньому процесі та соціальній адаптації.

Тетяна Бабак,
Віта Войтюк

МУЛЬТИДИСЦИПЛІНАРНИЙ ПІДХІД

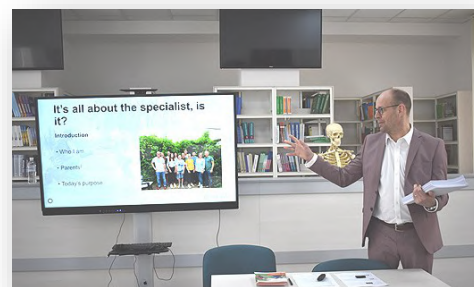
ЩОДО ПИТАНЬ ДОГЛЯДУ ЗА ДІТЬМИ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ

28 лютого в рамках міжнародної співпраці до ХНМУ прибув з візитом пан Рене Хубрегтсе (м. Верден, Королівство Нідерландів), голова організації з підтримки батьків дітей-інвалідів «Parents²».

В Науковій бібліотеці університету Пан Р. Хубрегтсе провів тренінг «Мультидисциплінарний підхід щодо питань догляду за дітьми з особливими потребами» з питань комунікації з пацієнтами, які мають особливі потреби, та їх батьками.

Зустріч відбулась завдяки професору кафедри педіатрії №1 та неонатології Олени Ріги, яка запросила його до нас під час одного з наукових конгресів. Р. Хубрегтсе висловився про подальші наміри співпраці.

Оксана Красюкова

МІСЦЕ СТУДЕНТСЬКИХ АКТИВНОСТЕЙ — УНІВЕРСИТЕТСЬКА БІБЛІОТЕКА

ЗАСІДАННЯ СЕКТОРІВ СТУДЕНТСЬКОЇ РАДИ ХНМУ

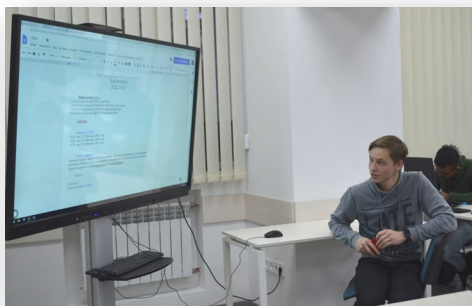
Продовжуємо активно співпрацювати зі студентським самоврядуванням нашого університету. Відбулись засідання секторів Студентської ради ХНМУ

8 лютого обговорювалися питання інформування іноземних студентів та їх заохочення до навчальної, наукової та творчої діяльності у складі студентської спільноти нашого університету.

Також були викладені думки щодо організації та проведення Дня усіх закоханих іноземною мовою.

11 лютого засідання-нараду провів сектор громадського виховання і волонтерства. Голова сектору Кирило Дегтяр зробив аналіз проведених заходів першого семестру, акцентував увагу на

звітній документації. Обговорювали плани діяльності сектору на наступний семестр цього навчального року.

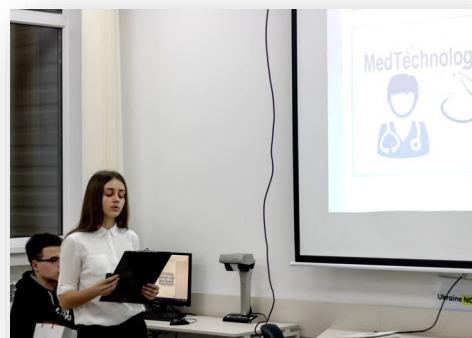
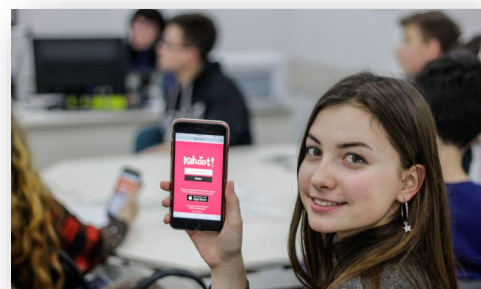
MEDTECHNOLOGY

Щоб стати спеціалістами високого рівня, студентам-медикам необхідно слідкувати за інноваціями у сфері майбутньої діяльності!

За ініціативи навчального сектору Студентської ради та за підтримки Наукової бібліотеки в університеті впроваджено проєкт MedTechnology, він надасть можливість бути на крок попереду.

Зустрічі, які відбулись у лютому, стосувались питань революційних змін у діагностиці, лікуванні та реабілітації пацієнтів: 3-D принтери, біо-друк, реабілітація та мож-

ливі сучасні технології допомоги пацієнтам. Організатори проводили апробацію доповідей, перевіряли готовність спікерів до виступів. Цікаво? Слідкуйте за анонсами заходів навчального сектору і долучайтесь до проєкту!

НОВИЙ СТУДЕНТСЬКИЙ ПРОЕКТ «IENG»

22 лютого відбулась перша зустріч нового студентського проєкту «IEng», головний меседж якого — максимально швидка та якісна підготовка студентів до Єдиного державного кваліфікаційного іспиту.

Англомовні та вітчизняні студенти мали можливість поспілку-

ватися на різні теми. Для цього організаторами було підготовлено 7 типів зустрічей. Крім того, кожен з учасників отримав можливість внести корективи до нової системи підготовки. Організатори наголосили, що знання англійської на високому рівні для цього не є обов'язковими.

«КЕБЕТА»

22 лютого До Міжнародного дня рідної мови сектором громадського виховання та волонтерства було організовано і проведено інтерактивну гру «Кебета» у стінах нашої бібліотеки.

Гравці команд мали проявити свої знання рідної української мови та літератури у різноманітних конкурсах: «Бліц-вікторина», «Склади слово», «Хто я з українських письменників» та інші.

Переможцем гри стала команда 1-го медичного факультету, учасники команди отримали

пам'ятні призи — футболки з логотипом Студентського самоврядування ХНМУ.

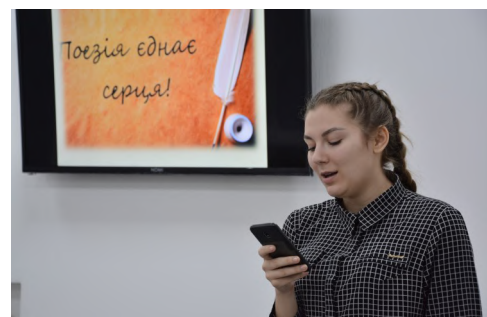
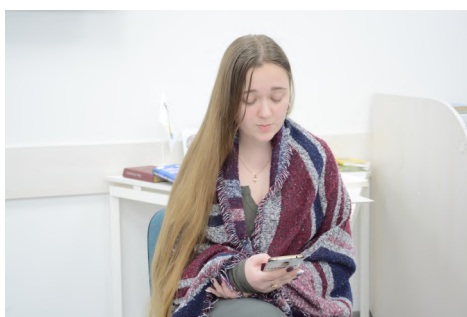
ЛІТЕРАТУРНІ ВЕЧОРНИЦІ

28 лютого пройшов літературний вечір «Слово поета не має кордонів» з циклу «Вишукана словесність ХНМУ». Спільний проект сектора медіа-простору Студентського самоврядування та Наукової бібліотеки ХНМУ. Має на меті пошук поціновувачів поезії і прози, а також нових талантів!

Вечір присвятили Міжнародному дню рідної мови. Щоб показати всю красу поезії на різних мо-

вах світу — основною темою заходу обрали різнобіччя римованого слова! Студенти читали багато віршів Ліни Костенко, торкнулися теми зимових казок — про Снігову Королеву, Кая та кохання взагалі. Захід відбувся у теплій дружній атмосфері...

Дякуємо всім учасникам та запрошуємо на наступні зустрічі!

ЗАПРОШУЄМО ОЗНАЙОМИТИСЬ З ВИСТАВКАМИ:

«Його пророче слово лунає крізь віки...»

(205 років від дня народження Т. Г. Шевченка, українського поета, художника) – з 9 лютого

Місце експозиції: Абонемент художньої літератури Наукової бібліотеки

(проспект Науки 4, корпус Б)

«Цукровий діабет: нові можливості лікування» – січень-березень 2019

«До 100-річчя з дня народження Малої Любові Трохимівни»

(«До ювілеїв видатних вчених ХНМУ») – 2019

Місце експозиції: Читальна зала наукової літератури Наукової бібліотеки

(проспект Науки 4, корпус Б)

*Вітаємо співробітників бібліотеки
З ювілеєм та днем народження
у лютому!*

Віскову Віру!

*Кучу Ольгу!
Ненійту Тетяну!*

Контакти:

м. Харків,

пр. Науки, 4

тел. (057)7077209

моб. (097)9937789

e-mail: biblio-t@ukr.net

Редакційна колегія:

Киричок І.В. (гол. ред.)

Русанова О.А. (відп. ред.)

Кустова К.М.

Гаєва Н.Д.

Вороніна Р.В.

